

ΜΕΛΕΤΗ

22. Το δημοτικό τραγούδι είναι τωρίνο

1. Το τώρα δεν είναι χρονικό αλλά βιολογικό, και πολιτιστικό όσο το πολιτιστικό είναι φυσικό.
2. Το χρονικό τώρα είναι μια πνευματική κατασκευή που το δημοτικό τραγούδι μπορεί να την αποκαθαίρει πνευματικά, ώστε όλα τα πνευματικά πράγματα να φαίνονται συνέχεια της ίδιας απλής οντότητας, από το Γι Τζινγκ στον Πυθαγόρα, στο Σωκράτη, στο δον Χουαν, στο Σολωμό, σε σένα.
3. Αυτό γίνεται δυνατό γιατί η γλώσσα του δημοτικού τραγουδιού είναι πράγματα γλωσσημένα, γιατί αυτό που λέγεται είναι φυσικό και μόνο με αυτή την έννοια ιστορικό, δηλ. προσωπικό. Όπως το πρόσωπο είναι μια φυσική οντότητα και γι αυτό κι έτσι ξεχωριστό — προσωπικό σαν υπαρκτό —, ίδια η γλώσσα (φράσεις, λέξεις, τραγούδια) λέγε αυτό που είναι, κι οτι λοιπόν λέγεται έχει το φυσικό του λόγο, που είναι πάντα τωρινός. Αλλιώς δεν υπάρχει γλώσσα και φύση.
4. Οτι όμως δεν υπάρχει είναι κι αυτό γλωσσικό, όχι μόνο σε σιωπή.
5. Η μύηση, αυτή η γνώση είναι τελικά αυτά εδώ. Γνώση είναι τα πράγματα.
6. Με αυτή τη γλώσσα, ανατολικά και δυτικά κι ελληνικά και πραγματικά είναι όλα ίδια. Χωρίς αυτή τη γλώσσα ποίηση δε γίνεται.
7. Τα δημοτικά τραγούδια είναι τωρίνα όπως τα φύλλα των δέντρων κι όλη η φύση. Το τώρα είναι η ιστορία τους.
8. Τωρίνα λοιπόν σημαίνει προσωπικά, όσο τα προσωπικά είναι φυσικά. Η φύση κι εγώ κι εσύ είμαστε αυτό, δηλ. η φύση κι εγώ κι εσύ, τα δημοτικά τραγούδια είναι μόνο αυτά, δημοτικά τραγούδια — τελειωμένα, που θα πει ζωντανά, πρόσωπα γλωσσικά, που μιλάνε οντότητες, εσύ κι εγώ, εμείς, ερωτικοί, πάντα αρχικοί. Τα δημοτικά τραγούδια είναι τελειωμένα γιατί πραγματοποιούν το αρχινισμό της γλώσσας.
9. Η συνέχεια είναι πάντα άλλη.
10. Αυτό εδώ το τέλος — ακοή και τυπογραφημένο (η γλώσσα αγαπάει έτσι την επιστήμη, τη διαγράφει, της κάνει την οντότητα, την ερωτεύει. Τι δεν ερωτεύεται, αφού ο ερωτάς είναι εαυτός, αυτός, αυτό;) είναι ένα έργο.

σ η μ ε ι ω σ ε ι ς

μελετης γλωσσας

η γλωσσα δεν ινε σχηματα αφιριμενα μιαστε εμεις ι ιδι λεγομενι στον αλο στο αλο στον εαφτο μας ινε αφτο που μιαστε οταν νιοθετε σαν εαφτο δεν ινε διο αλά ενα που δεν ινε αριθμος οπως ο ερωτας εσι κε το πραγμα εσι κι εγο.

ποίησης

ι πιισι μας πρεπι να ινε ελινικι διλαδι φυσικι διλαδι αλιθινι διλαδι απλι να γινουμε ο εαφτος μας μεχρι να γινουμε δεν μιαστε αλά παλεδουμε να κανουμε τα διο ενα.

γράφης

γραφι θα πι ζογραφικι κε ξεκινισε οχι γιαφτα που τι βαζουμε εμεις τορα να κανι